

Zadnja Wolfova slika je bila Marija za lursko znamenje v Sent Vidu nad Ljubljano. „Sicer ni tako lepa, kakor druge tega mojstra, vendar lična in vzpodbujna k pobožnosti.“ (Danica, 1885, 357.)

Razen teh po časovnem redu naštetih del je naslikal še mnogo drugih slik, n. pr. za Cirknico sv. Antona Puščavnika, za Horjul M. B. sv. rožnega venca za 100 gld. (Zgodov. zbornik, 790), za Javorje nad Škofjo Loko sv. Lenarta, za Planino pri Rakeku sv. Antona Padovanskega, za Postojno M. B., za Ljubno križev pot, ob času župnika Terana, za Sv. Katarino šest slik kot vložke v prižnici, namreč štiri evangeliste, sv. Katarino in Jezusa kot učitelja, za Šmarje rojstvo Marijino v velikem oltarju, za Tacen sv. Jurija (poročilo g. Iv. Žana), za Trato M. B. s podpisom „Janez iz Leskovca“, za uršulinke v Ljubljani banderce s sliko sv. Družine in kulise za gledališče; P. Romuald Jereb ima sliko sv. Frančiška Ser. in g. Fr. Kimovec sv. Antona Padovanskega.

V kapelici na Friškovcu, l. 1865. sezidani, je Wolf bržkone l. 1867. naslikal na mokri omet Marijino oznanjenje. L. 1909. so kapelico v regulacijske namene podrli in s tem uničili Wolfovo delo.

Ob cesarjevem dohodu v Ljubljano julija 1883. je bil položen temeljni kamen deželnemu muzeju Rudolfinumu. L. 1884. se je deželni odbor pogajal z Wolfom radi slikanja fresk v muzejskem vestibulu. Toda Wolfu ni bilo prisojeno, da bi to delo izvršil. Wolf se je že postaral, čeprav je bil šele v 59. letu, žile so mu zvapnele. Radi odra se je moral dogovoriti s stavbnikom Treotom. Zato se odpelje, ker se ni dobro počutil, 12. decembra 1884 popoldne po tretji uri z izvoščkom od svojega tedanjega stanovanja v Kolodvorskih ulicah št. 30 proti Dunajski cesti. Ko ga pripelje izvošček pred stavbnikovo stanovanje, odpre vrata, toda Wolf se ne gane. Izvošček se obrne in zapelje k deželni bolnici. Tu so se prepričali, da je nesrečni potnik našel zemski mir v vozu: zadela ga je namreč kap. Prepeljali so ga v mrtvašnico. Pokopal ga je tedanji frančiškanski vikar P. Placid Fabijani.

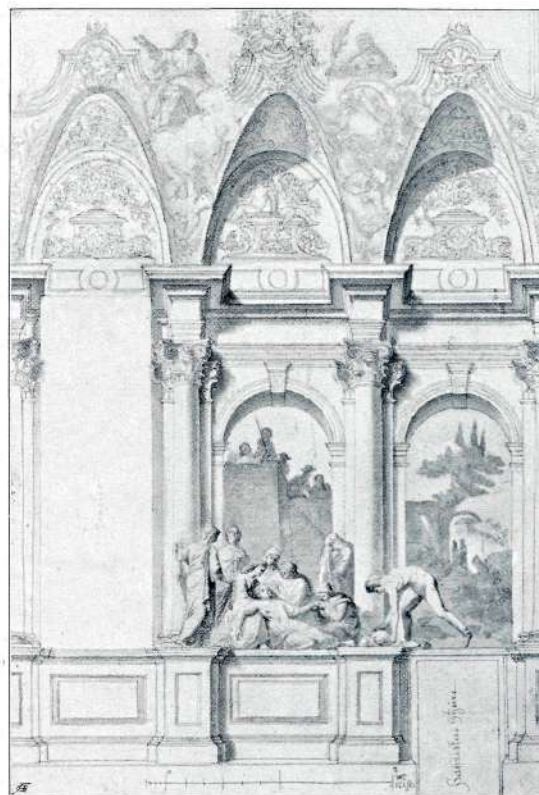
II.

Wolfova soproga je imela neki 1500 gld. dote in je ženina podpirala, ko je bil še v Benetkah. Wolf je ondi naslikal Marijo v višavi, spodaj pa sv. Janeza Ev. in sv. Nežo, svojega patrona in patrono svoje neveste. To sliko so Wolfovi, ko so bili okoli 1879 na letovišču, pustili pri Urbančku v Stožicah, ker niso mogli poravnati stanarine. Kam je slika pozneje prešla, nisem mogel dognati.

Wolfu se v zakonu ni sreča smehljala. Žena je bila na čutnicah bolna vsled strahu, ki ga je prestala, ko je videla, da je nekdo s samomornim namenom

skočil skozi okno. Pozneje so se znaki duševne bolezni vedno jasneje kazali, zlasti po nesreči, ki je tako nenadno zadela Wolfovo hišo.

Wolf je imel sinčka Alojzija, roj. v Sent Vidu 6. junija 1862. Umevno je, da se je vsa ljubezen staršev osredotočila v tem mladem bitju. Dve in pol leta je bil star otrok, ko gre mati v začetku oktobra 1864. po skobljance v delavnico podobarja Mateja Tomca, da bi zakurila na ognjišču. Ko je ogenj že plapolal, odide po vodo k vodnjaku v bližini hiše. Tedaj pozvoni k obhajilu. Žena skoči proti cerkvi. Ko se pa vrne v kuhinjo, najde sinčka Alojzija vsega

WOLF: SV. ŠTEFANA KAMENJAJO
osnutek za fresko v Vipavi

obžganega. Po nesreči je prišel v tem kratkem času do plamena in se obžgal. Kmalu nato je izdihnil. Pokopal ga je 6. oktobra 1864 župnik in znani pisatelj Blaž Potočnik.

Ta dogodek je s silno močjo udaril v družinsko življenje Wolfovo. Žena je bila vsa zbegana in tudi leta niso izbrisala sledu te bolezni. V svoji zbeganosti je počela marsikaj, česar si sosedje niso mogli razlagati, n. pr. kupila je zemelj, postavila košaro poleg sebe in metala zemlje v steno, kakor otroci, kadar se igrajo z mečkom (žogo). (Poročilo g. Simona Ogrina.)